

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Μεταξύ τῶν οἰκείων τοῦ μεγάρου δὲ Φοντραίλ, εἰς τῶν μᾶλλον συχναζόντων ἦτο ὁ κόμης δ' Ἀμβαρές.

Ἐμὴν καὶ οὗτος καὶ ἄλλους καὶ μετ' ὀλίγον ἐρωτεύθη τῆς παιδαγωγοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔμαθεν ἐκ τῶν ἄλλων, τῶν ἀποκρουσθέντων ὑπὸ τῆς Ζουάννας, ὡς τινες ἦσαν φίλοι του, τὴν ἀντίστασιν τῆς νεανίδος, ἠκολούθησεν ὅλην ἀλλοίαν τακτικὴν.

Ἡ Ζουάννα εἶχε σαφῶς εἶπει, ὅτι θὰ ἡγάπα μόνον ἐκείνον, ὅστις θὰ ἐλάμβανεν αὐτὴν ὡς σύζυγον. Προσέθετε δέ, ὅτι οὐδὲν ἄνευ νὰ εὖρῃ σύζυγον εἰς τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ· δὲν εἶχε τόσῳ ὑψηλὰς ἀξιώσεις. Ἐζήτει μόνον νὰ εὖρῃ ἐργασίαν τινὰ παρέχουσαν αὐτῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ. Ἄν βραδύτερον παρουσιαζέτο τις ἴσος αὐτῇ διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ ὡς σύζυγον, ἴσως θ' ἀπεφάσιζε νὰ νυμφευθῇ.

Ταῦτα μαθὼν ἐκ τῶν φίλων του, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ λοχαγοῦ τῶν δραγόνων, ὅστις μετὰ τὴν συνδιαλέξιν αὐτοῦ μετὰ τῆς Ζουάννας ἠσθάνετο ἀληθῆ φίλιαν δι' αὐτήν, ὁ κόμης δ' Ἀμβαρές κατέστρωσε τὸ σχέδιόν του. Μετὰ παρέλευσιν ἐβδομάδων τινῶν ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν κρεολήν. Οὐδεμίᾳ ἄλλῃ γυνὴ εἶχεν ἐμποιήσει αὐτῷ τοιαύτην ἐντύπωσιν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν καταπείσῃ;

Ὁ Ροζὲ δ' Ἀμβαρές ἦν εἰκοσιεννέα ἐτῶν, εἶχε δὲ εἰσόδημα ἑκατὸν χιλιάδων λιβρῶν καὶ μάμμη, ἥτις θὰ τῷ ἄφηνε μεγάλην ἔτι περιουσίαν. Πρὸς τούτοις ἦν ἀρκετὰ εὐειδής, μελαγχροῖός, μὲ ζωηροὺς ὀφθαλμούς.

Τοιοῦτος ὁ κόμης ἤρξατο ἐπιτιθέμενος τῇ Ζουάννᾳ καταλλήλως.

Τῇ ἐξέφρασε σφοδρὸν ἔρωτα καὶ ὠμυνεν αὐτῇ, ὅτι θὰ ἐθεωρεῖτο εὐτυχὴς ἂν εἰς αὐτὴν ἀφιέρου τὴν ζωὴν του· ὅτι αὕτη ἐπραγματοποίει δι' αὐτὸν τὸ ἰδεῶδες τῆς λατρευομένης γυναικός. Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του τὴν ἐβεβαίουν, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο ἄλλην σύζυγον, ἀλλ' ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐλάμβανεν ἐκείνη τὸ ὄνομά του.

Καθ' ἑκάστην ἔγραφεν αὐτῇ μακρὰς ἐπιστολάς.

Ἴσως ἦτο εἰλικρινής, ἐπὶ τινὰς τούλαχιστον στιγμὰς, διότι ἡ καλλονὴ τῆς κρεολῆς ἦν τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἐξέγερσιν τῶν ζωηροτέρων αἰσθημάτων.

Ἡ Ζουάννα ἀντέστη ἐπὶ πολὺ, τέλος ὅμως ἐσπέραν τινὰ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τι μικρὸν μέγαρον, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει, ἵνα ἐκεῖ ἀποκρύψῃ τὴν εὐτυχίαν του, μέχρις οὐ δύνηθῇ, ὡς ἔλεγε, νὰ περιβληθῇ τὴν καλλονὴν αὐτῆς ὡς ἀδάμαντα εἰς τὸν δάκτυλον.

Ἡ Ζουάννα ἐξ ἀδυναμίας ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ κόμης ἀναμένουσα τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ ἐγένετο σύζυγός του.

Δύο ἔτη παρήλθον ἔκτοτε, ἡ δὲ εὐτυχία τῶν δὲν εἶχε διαταραχθῇ. Ἐν τούτοις ἡ μάμμη, ἥτις ὡς ἔλεγεν ὁ δ' Ἀμβαρές ἀνθίστατο εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν, εἶχεν ἀποθά- νει πρὸ δεκαπέντε μηνῶν, ἡ δὲ Ζουάννα ἠρώτα κατὰ καιροὺς τὸν ἐραστὴν της πότε θὰ ἐνομιμοποιεῖ τὴν ἔνωσιν τῶν.

Ἐκάστοτε ὁ κόμης ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας δι' ὑπεκφυγῶν.

Οὐδὲν τοὺς ἐβίαζε· διατί νὰ σπεύσωσι; Τί ἔλειπεν ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας τῶν;

Ὀλίγον τῇ ἀληθείᾳ ἔλειπεν, ἰδίως διὰ τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρές.

Ἐν τούτοις ἡ Ζουάννα οὐδαμῶς ἐδυσπίστει εἰς τὸν λόγον τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

Ὁ δὲ Πρέλ ἐν τούτοις δὲν ἔπαυεν ὑποδεικνύων τῇ νεανίδι, ὅτι δὲν θὰ ἐπραγμα- τοποιεῖτο ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς. Διηγείτο πρὸς τοῦτο ἀνέκδοτα πολλὰ καὶ ποικίλα, πάντα ταῦτα ὅμως ἡ Ζουάννα ἀπέδιδεν εἰς ζήλοτυπίαν τοῦ μαρκησίου.

Ἡνῶσε αὕτη ὅτι ὁ φίλος τοῦ Ροζὲ ἡγάπα αὐτὴν, ὅτι ἐπόθει νὰ ἦτο εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ φιλία παρεκώλυον τὴν ὁμολογίαν, ἥτις ἔρλεγε τὰ χεῖλη του.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ μαρκήσιος ἦν μᾶλλον τοῦ συνήθους ἐκφαντικώτερος.

Οἱ λόγοι του εἶχον σφοδρὰ ταραξεί καὶ ἀνησυχήσει τὴν Ζουάνναν, ἥτις ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ καθιστοῦσθαι.

Ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον της καὶ μεῖναισα μόνῃ ἐν τῷ δωματίῳ της ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ἔλαβε βαρύντιμον κιβωτίδιον περιέχον δέσμας ἐπιστολῶν.

Ἦτο ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων της.

Ἦτο πλήρης φλογερῶν ὄρκων.

Χιλιάκις ὁ δ' Ἀμβαρές τῇ εἶχεν ἐπα- ναλάβει πρὶν ἢ ἐκείνη καταπείσθῃ:

— Δὲν θέλω ἐρωμένην. Θὰ σὲ ὑβρίζον ἂν σοὶ προέτεινον προσωρινὸν δεσμόν καὶ προσωρισμένον νὰ διαρρηχθῇ. Ζητῶ σύζυγον καὶ ὡς τοιαύτην εὐρίσκω σὲ πλήρη θελγῆτρων, καλλονῆς, χάριτος καὶ εὐδαι- μονίας!

Καὶ βραδύτερον:

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐγενοῦς ὅτι οὐδέποτε θὰ σὲ ἐγκαταλείψω, ἀλλ' ὅτι ἅμα δυνηθῶ θὰ σὲ καταστήσω σύζυ- γόν μου, φειδόμενος τῆς μάμμης μου, ἥς ὀφείλω νὰ σεβασθῶ τὴν θέλησιν.

Καὶ ἔτι:

— Τώρα ὅτε εἶσαι ἰδική μου καὶ μοὶ παρέσχες τὸ μᾶλλον ἀνεκτίμητον τῶν ἀγαθῶν, τώρα ὅτε εἶσαι σύζυγός μου ἐνώ- πιον τοῦ Θεοῦ, σοὶ ἐπαναλαμβάνω τὰς ὑποσχέσεις μου, λατρευτῇ μου Ζουάννα. Κοιμοῦ ἡσυχος, κοιμοῦ εὐτυχῆς.

Ἐκείνη ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σκεπτική, κύ-

πτουσα πρὸ τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων, ἀρ- κατεβρόχιζε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Εἶτα ἀνηγέρθη πλήρως πεποιθήσεως.

— Εἶμαι παράφρων, εἶπεν. Εἶναι ἀδύ- νατον. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἀπα- τήσῃ. Ὅσῳ ἀνάνδρος καὶ ἂν ἦναι εἰς ἀνὴρ, δὲν δύναται νὰ ψευσθῇ μέχρι τοιούτου σημείου.

Καὶ ἐκδυθεῖσα κατεκλίθη.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἐκοιμήτο ἐξηπλω- μένη ἐπὶ τῆς πολυτελοῦς αὐτῆς κλίνης, ἀνῶθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἐπὶ μικροῦ σταυροῦ ἐξ ἀδάμαντων διαδήμα κομῆσεως τὰ οἰκόσημα τοῦ δ' Ἀμβαρές, μετὰ τοῦ ρητοῦ: «Ἰσχυρὸς καὶ πιστός!»

Θ'

Αἱ ἰδέαι ἐνὸς χαρτοπαίκτη.

Ἀφήσας τὴν δεσποινίδα Τρελὰν ὁ κό- μης δ' Ἀμβαρές ἦν ὡς ἐκείνη τεταραγμένος. Αἱ σκέψεις τοῦ φίλου του εἶχον φέρεῖ αὐτὸν εἰς ἀγανάκτησιν.

Ἡ ἄμαξα ἐβαίνειν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀμ- στερδαμ.

— Ὁμολόγησον, εἶπεν αὐτῷ ὁ Μάξι- μος, ὅτι εἶσαι ὀργισμένος καὶ μάλιστα ἐναντίον μου, τὸ ὅποῖον εἶναι ἐν ἄκρον ἄκτων.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν ὁ δ' Ἀμβαρές. Χωρὶς νὰ ἦμαι ὀργισμένος, ὡς λέγεις, σοὶ λέγω ὅμως ὅτι δὲν ἐννοῶ τὰς ἀστεϊότη- τές σου. Μὲ θέτεις εἰς δυσχερῆ θέσιν ἀ- πέναντι γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾷς; διέκοψεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὅσον οὐδέποτε, ἐμμανῶς, δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων, εἶπεν ὁ κόμης. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπῶ τοιαύτην γυναῖκα ἀφοῦ τὴν ἐγνώρισα; Μήπως ἔχω τὴν δύναμιν νὰ μὴ τὴν ἐπανιδῶ, ἢ τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐγκαταλείψω; Δὲν τὴν παρετή- ρησες λοιπὸν ποτέ; Δὲν ἐθαύμασες τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της καὶ τὰ θέλητ- ρα τὰ πληροῦντα αὐτήν;

— Τραλαλά, τραλαλά! εἶπεν ὁ Μάξι- μος. Ἄν ἐθαύμασα ὅ,τι λέγεις· γνωρίζω τὴν Ζουάνναν εἰς τὰ δάκτυλα Εἶναι ἡ χαριεστέρᾳ γυνὴ τῆς ὑψηλίου. Σοὶ ἐχομολογοῦμαι μάλιστα ὅτι, ἂν δὲν ἦμην φί- λος σου, θὰ ἐδοκίμαζα, εἰς μάτην βεβαίως, νὰ τὴν ἀρπάσω.

— Μὴ τὸ λέγης, Μάξιμε...

— Διατί;

— Διότι, ἂν τὸ ἐπραττες, θὰ σὲ ἐκάρ- φωνα μὲ τὸ ξίφος μου.

— Δὲν θὰ μοὶ ἔκαμνες ἀπολύτως τι- ποτε. Δὲν εἶσαι ἰσχυρὸς. Χάνεις τὸν και- ρόν σου εἰς τὸ Χρηματιστήριον καὶ τὸ χαρτοπαίγιον. Καὶ ἂν ἔχανες μόνον τὸν καιρὸν σου, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀσήμαν- τον, διότι ὁ καιρὸς ἐνὸς ἀργοῦ, ὡς σύ, δὲν ἔχει ἀξίαν. Ἀλλὰ χάνεις τὸ χρήμά σου καὶ πολὺ ταχέως! Ἀφίνεις νὰ σὲ γυμνό- νωσιν ἀνοήτως.

— Μὴ στενοχωρῆσαι· προσέχω.

— Λέγω ἀνοήτως, ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ δὲ Πρέλ, ὑπὸ τῶν κλεπτῶν τοῦ χαρτοπαι- γνίου. Ἐγώ, ὅστις εἶμαι φρόνιμος, τί πράττω; Κοιμοῦμαι καλῶς, προγευμα-

τιζώ ἐν ἀνέσει, ἐνδύομαι ὅπως θέλω. Περιπατῶ ἐπιπνος ἐν μέσῳ δένδρων, λειμῶνων καὶ λιμνῶν καὶ ἀναπνέω καθαρὸν ἀέρα. Ἐπειτα δειπνῶ καὶ διέρχομαι τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ ὀπασκητήριον. Μὴ ὀργίζεσαι λοιπὸν ἐναντίον μου, Ροζέ. Ἄλλως τε εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι καὶ σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλα τὰ ἀπειρα ἐλαττώματά σου. Ἄπειρα, ἀκούεις;

— Δὲν εἰμαι κωφός.

— Λοιπὸν διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν λατρευτὴν Ζουάνναν· ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σου. Ἄλλ' ἂν ἦσαι τόσον πολὺ ἐρωτευμένος, διατί σκέπτεσαι νὰ τὴν ἐγκαταλείψεις;

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε; ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐκπληκτός. Νὰ τὴν ἐγκαταλείψω;

— Βεβαίως, ἀφοῦ θέλῃς νὰ νυμφευθῇς.

— Νὰ νυμφευθῶ;

— Τί φυσικώτερον...

— Ἀλλὰ...

— Ἄς σπουδαιολογήσωμεν. Τὸ Χρηματιστήριον, ὁ πῖθος οὗτος τῶν Δαναίδων ὁ οὐδέποτε πληρούμενος, ἡ ἀχανὴς αὕτη ἄβυσσος, ἡ Λέσχη, οἱ κολλυβισταί, οἱ κοσμηματοπῶλαι, οἱ ταπητουργοί, κατεβρόχθησαν τὴν πατρικὴν σου περιουσίαν. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐπανορθωθῇς; δὲν εἶναι τοῦτο ἔγκλημα.

— Ἄλλοι ἐπραξαν ὡς ἐγώ!

— Τὸ βλέπεις; ἐξομολογεῖσαι! Ἐσο λοιπὸν καθ' ὀλοκληρίαν εἰλικρινής. Ἐχεις ἐρωμένην, ἡ ὁποία πιστεύει εἰς σὲ ὡς εἰς Θεόν. Ἀπατᾶται ἡ ταλαίπωρος, διότι ἤδη σκέπτεσαι τίνι τρόπῳ νὰ τὴν ἀπατήσης. Διὰ νὰ τὴν καταπείσης τῇ ὁμοσας σωρείαν ὀρκων, τοὺς ὁποίους δὲν θέλεις νὰ τηρήσης. Μὴ ἀρνεῖσαι! Ἀλλὰ θάσσον ἢ βράδιον αὕτη θὰ μάθῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς ἡμέραν τινά. Δὲν εἶναι λοιπὸν προτιμότερον νὰ τὴν προετοιμάσῃς βαθμηδὸν διὰ τὴν δυστυχίαν, ἡ ὁποία τὴν ἀναμένει; Εἶναι ἀνθρώπινον, εἶναι φιλάνθρωπον. Ἀφοῦ λοιπὸν σὺ δὲν τὸ ἐσκέφθης, ἤρχισα ἐγὼ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης. Ἐσο ἡσυχός· θὰ με ἐννοήσῃ, θὰ με ἠννόησεν ἤδη καὶ δὲν θὰ εὕρῃς πολλὴν δυσκολίαν νὰ τῇ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. Ἐσο φρόνιμος λοιπὸν· τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διπλωματίας σου. Ἀλλὰ διάβλε! ἂν ἦναι ἀληθές ὅ,τι λέγεται...

— Τί λέγεται;

— Συνήντησα τὸν ἰουδαῖον ἐκεῖνον, τὸν Βλουῆν, ὅστις μοὶ εἶπε τὰ κατὰ σέ. Φαίνεται ὅτι τῷ ὀφείλεις ὑπέρογκον ποσόν.

— Εἶν' ἀληθές;

— Πόσα;

— Ἑπτακοσίας χιλιάδας.

— Θὰ σοὶ ἐκλεψάν βεβαίως τὰ τρία τέταρτα.

— Ἐπὶ τέλους τόσα ὀφείλω.

— Μοὶ εἶπε πρὸς τούτοις, ὅτι τὰ κτήματά σου δ' Ἀμβαρὲς κατελήφθησαν ὑπὸ δύο μαστίγων.

— Τίνων;

— Τῆς ὑποθήκης καὶ τῆς φυλλοξήρας.

— Καὶ τοῦτο εἶν' ἀληθές.

— Ὅτι τὸ μέγαρόν σου εἰς Παρισίους περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητά του, αὐτοῦ τοῦ Μωϋσέως Βλουῆν, διὰ μυστικῆς πράξεως· ὅτι τὰ χρεώγραφα τῆς μάμης σου ἐξηντλήθησαν ὀλοσχερῶς, ὅτι ἀπώλεσας τελείως τὴν πίστιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ὑπηρέται τῆς Λέσχης θὰ ἐδίτταζον νὰ σοὶ δανείσωσι τὰς οἰκονομίας των πρὸς εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα· ὅτι ὁ Ραϋμόνδος, ὁ μεσίτης σου, ἔχει ὁμολογίας ὑπογεγραμμένας παρὰ σοῦ καὶ τρέμει διὰ τὴν πληρωμὴν· ὅτι τέλος δὲν σοὶ μένει τίποτε.

— Εἶναι ἀληθέστατον, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

— Καὶ ὅμως ὅλοι ἀπατῶνται.

— Πῶς;

— Διότι ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν σου ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας δύνασαι νὰ διαθέτῃς.

— Ἀ! εἶν' ἀληθές· ἀλλ' εἶσαι φρόνιμος σύ.

— Ὅχι. Δὲν πιστεύω ὅμως τοὺς κολλυβιστάς, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ λησταί· δὲν ἀγαπῶ τὴν δάμα κοῦπα, οὐδὲ τὸ βακκαρά. Ἰδοὺ ἡ φρόνησίς μου. Αὕτη εἶναι ἡ μεταξύ μας διαφορά. Ὅλη μου ἡ φιλοσοφία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ διέρχωμαι τὸν βίον εὐφροσύνως, νὰ μὴ στερῶμαι οὐδενός, οὔτε οἴνων καλῶν, οὔτε ὕδνων, οὔτε ἰδιαιτέρων δωματίων, οὔτε ὥραίων δεσποινίδων. Φυλάττομαι ὅμως ἀπὸ τῶν μεσιτῶν, ἀπὸ τὰς ρολίνας καὶ τοῦ βακκαρά· ἀποστρέφομαι ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ χαρτοπαίγνιον. Δὲν θέλω νὰ κερδίσω ποσά, τὰ ὁποῖα δὲν εἰξεύρω εἰς τί νὰ χρησιμοποιήσω. Μισῶ τοὺς χαρτοπαίκτας καὶ τοὺς βδελύσσομαι.

Ἡ ἄμαξα ἔστη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μελοδράματος πρὸ τῆς θύρας τῆς Λέσχης.

— Θὰ εἰσέλθῃς; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐδίσταζεν,

— Ἐλθέ λοιπὸν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· μὴ παίξῃς· θὰ συνομιλήσωμεν.

Καὶ ἀληθῶς συνωμίλησαν.

Ὁ κόμης ὁμολόγησε τὰ πάντα τῷ φίλῳ του.

Ἦν τελείως κατεστραμμένος. Ἐκ τῆς τελευταίας ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ κρίσεως ἀπώλεσεν ὑπέρογκον ποσόν, ὅπερ ὤφειλεν ἔτι ἐν μέρει εἰς τὸν Ραϋμόνδον, εἰς τὸν Βλουῆν καὶ ἄλλους.

Καθ' ἑκάστην εἰς τὸ μέγαρόν του, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγγεσῶ, ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ δανειστῶν, πολλάκις δὲ συνέβαινον βίαιαι σκηναί. Ἰδίως ὁ Βλουῆν ἦν τόσῳ ἀπειρητικὸς καὶ ἀπότομος, ὅσῳκις μετέβαινε διὰ βραδύνας πληρωμὴν, ὥστε προεκάλει τὴν ὀργὴν τοῦ κόμητος μέχρι τοῦ νὰ φονεύσῃ αὐτόν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐνῶ ἡ καταστροφὴ ἦν ἐτι μυστικὴ, ὑπελείπετο αὐτῷ ἐν καταφύγιον· εἰς πλούσιος γάμος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ εἶχε γράψῃ αὐτῷ.

Ὑπῆρχον μεταξύ αὐτῶν σχεδὸν συγγενικοὶ δεσμοί. Ἡ μαρκησία εἶχεν ἀνατραφῇ μετὰ τῆς μητρὸς του, ἦτο δὲ πάντοτε ἡ καλλιτέρα αὐτῆς φίλη.

Ὑπαινίσσεται ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχής, δίδουσα αὐτῷ τὴν θυγατέρα της. Τοῦτο ἦτο ἀνέλπιστος ἀνόρθωσις. Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἦν πλουσιωτάτη.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ὁ Βλουῆν εἶχε δώσει προθεσίαν μηνῶν τινῶν, ἵνα οὕτω διευκολύνῃ τὴν λύσιν ταύτην.

Δι' ἐκεῖνον ὅμως θὰ ἦτο μαρτύριον νὰ νυμφευθῇ τὴν νεάνίδα ἐκεῖνην.

Ἡ γάπα περιπαθῶς τὴν Ζουάνναν. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τῇ ὁμολογήσῃ τὴν καταστροφὴν του καὶ τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, ἣτις ὑπεχρέου αὐτὸν ν' ἀθετήσῃ τὰς πρὸς αὐτὴν ὑποσχέσεις του. Οὐδέποτε ὅμως, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, θὰ ἐγκατέλιπεν αὐτήν.

Καὶ ἤρξατο ἐξυμνῶν τὰ προσόντα τῆς ἐρωμένης του.

Ἡ καλλονὴ της ἦτο μηδὲν, παραβαλλομένη πρὸς τὸ πνεῦμά της. Οὐδέποτε θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἀνήκουσαν εἰς ἄλλους. Ἡ Καικιλία δὲ Φοντερόζ, ἣν ἡ ἀνάγκη τῷ ἐπέβαλεν, ἦν μισητὴ δι' αὐτόν· ἐφρικία μόνον ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ Ζουάννα θὰ ἐθλίβετο θανασίμως μανθάνουσα τὸν γάμον τοῦτον.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Τὸ ἀπλούστερον λοιπὸν ἦτο νὰ φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην του καὶ κατόπιν νὰ αὐτοκτονήσῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἀπέφευγε πᾶσαν ὀχληρότητα καὶ φροντίδα.

Ἐν τούτοις θὰ ἐδοκίμαζε τὸν προτεινόμενον αὐτῷ γάμον. Ἐδεῖ ὅμως νὰ σπεύσῃ, πρὶν ἡ φήμη τῆς καταστροφῆς του γνωσθῇ ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

Δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ εἴπῃ τοῦτο τῇ Ζουάννᾳ.

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη ἦν ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών του.

Ἄλλως τε, ἦτο πάντοτε καιρὸς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ μετὰ τὴν ἱεροτελεστείαν, ὅτε τὸ γεγονός θὰ ἦν τετελεσμένον.

Ὁ Μάξιμος δὲ Πρέλ εἶχεν ἀκροασθῇ τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτόν.

Ἀμα ὁ Ροζέ ἐσιώπησεν, ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη καὶ ἱστάμενος ὀρθίως ἐνώπιον τοῦ ἐραστοῦ τῆς Ζουάννας:

— Εἰξεύρεις τί θὰ πράξῃς; ἠρώτησεν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Λέγε.

— Δύο ἀνδριάς.

— Ἡ λέξις εἶναι βαρεῖα.

— Πῶς ὀνομάζεις αὐτὴν τὴν πράξιν, νὰ ψευθῇς εἰς δύο γυναῖκας συγχρόνως καὶ ν' ἀπατήσῃς αὐτάς, τὴν μὲν ἐκ συμφέροντος τὴν δὲ ἐξ ἔρωτος;

— Αὐτὸς ὁ ἔρως μὲ δικάσιολογεῖ. Τὰ πάντα προτιμῶ νὰ πράξω ἢ νὰ χάσω τὴν Ζουάνναν.

[Ἐπεται συνέχεια].